

for, at Kvinderne i førstkommende Rigsdagssamling faar kommunal Valgret.

Naar Dansk Kvindesamfund sammen med Valgretsforbundet vil sætte sig i Spidsen for denne Sag, trænger vi mere end nogen Sinde til at finde vore Kredse vaagne og arbejdsivrige, ellers vil Arbejdet ikke kunne lykkes for os!

En saadan samlet Optræden tilkendegiver lige saa tydeligt som en Adresse, at nu er Kvindernes Tid kommen, nu vil vi ikke længer være statsborgerlig umyndige.

Vi kan derfor ikke varmt nok lægge Kredsenes paa Sinde at tage dette Arbejde op.

Ved at samle Kræfterne til energisk og værdig Optræden ved de forestaaende Folketingsvalg, gæver vi i dette Øjeblik Kvindesagen mere end ved noget andet!

Februar 1906.

A. Stampe Feddersen,
Nykøbing F.

Kvindens retslige Stilling i Danmark.

Kortfattet Fremstilling

af

cand. jur. *Henny Petersen.*

(Fortsat.)

Fattigvæsenet har, naar det har maattet tage sig af Hustruen, et ubetinget Krav paa at faa Udgifterne hertil dækkede af Manden. Det har Ret til at gøre Udpantning for Beløbet, og hvis der intet er at gøre Udpantning i, bliver Manden hensat til Afsoning af Gælden paa Vand og Brød.

Disse Regler kan i mange Tilfælde være noget haarde for Manden, og det kunde synes en Del berettiget, naar Mændene har beklaget sig over, at Hustruen aldeles ingen Forsørgelsespligt havde overfor dem. Naturligvis er det i langt de talrigste Tilfælde det rimeligste, at Manden skal sørge for Underholdet, medens Hustruen passer Hjemmet, men der kan jo tænkes Tilfælde, i hvilke Manden f. Eks. mister sin Arbejdsdygtighed, og Hustruen tjener meget godt ved et eller andet Selverhverv. Men endog i et saadant Tilfælde var Hustruen tidligere ikke forpligtet til at yde noget Bidrag til Mandens Underhold. Dette Forhold ændredes en Del ved den nu gældende Fattiglov, idet den har foreskrevet en vis Pligt ogsaa for Hustruen til at forsørge sin Mand. Denne Pligt er dog meget lemfældig og kan ingenlunde sammenstilles med de strenge Bestemmelser for Mandens Vedkommende. Betingelsen for, at en Hustru er pligtig at forsørge sin Mand, er saaledes, at hun selv har enten Formue eller Selverhverv, der giver hende mere, end hun

selv behøver til sit Underhold, og hun skal, selv om hun har rigeligt, kun yde Manden det alernødvendigste til hans Livsophold, medens Mandens Underholdsbidrag til Hustruen sættes i Forhold til hans Indtægt og Stilling. — Heller ikke bevirker Fattigunderstøttelse til Manden nogen Forringelse i Hustruens borgerlige Stilling, og hun kan aldrig tvinges til at „sidde“ Underholdsbidraget af.

Ægteskabets formueretlige Virkninger. Den almindelige Ordning er, at der er fuldstændigt Formuefællesskab mellem Ægtefællerne, d. v. s. at al Formue, hvad enten den medbringes ved Ægteskabets Stiftelse eller erhverves, medens det bestaar, er fælles Ejendom med lige stor Andel for hver Ægtefælle; dog kan Lovreglerne om fuldstændig Formuefællig ved Ægtefællernes Overenskomst fraviges i større eller mindre Omfang, og under visse Betingelser kan den ene Ægtefælle fordrø, at Fællesboet skal deles, og Formuefællesskabet aldeles ophøre.

Medens altsaa alle Formueretligheder bliver fælles for Hustruen og Manden, gælder der ikke ganske det samme med Hensyn til Gældsforpligtelserne. Her er Hustruen stillet noget gunstigere end Manden.

(Fortsættes).

Juridisk Brevkasse.

Til denne Rubrik kan Medlemmer af „Dansk Kvindesamfund“ og Abonnenter paa „Kvinden og Samfundet“ indsende Spørgsmaal, som til Underretning for Redaktionen maa være forsynet med Spørgerens Navn og Adresse.

Spørgsmaalene besvares af
Overretssagfører A. Munch Petersen, København.

Kan Kvinder være Testamentsvidner?

C. S.

Svar. Skönt der i Arveloven siges, at Testamentsvidnerne skal være Mænd, mod hvis Paa-lidelighed og Upartiskhed aldeles ingen gyldig Indvendig kan fremsættes, tillader Praksis dog ogsaa Kvinder at være Testamentsvidner.

I hvilke Tilfælde gælder Kvindes Underskrift lig med Mands og i hvilke Tilfælde ikke? X.

Svar. Efterat vor Lovgivning har gennemført den Regel, at Kvinderne bliver myndige paa samme Maade som Mænd, gælder Kvindes Underskrift lig med Mands. Dog maa det mærkes, at naar der i et Ægteskab er Formuefællesskab, er det Manden, der har Raadighed over Fællesboet, og som Følge deraf ham, der ved sin Underskrift kan disponere derover. Iøvrigt er der en Tendens i vor Retspraksis til, selv om Lovene ved Vitterlighedsvidner forlanger en god Mands Underskrift, at tage Kvindes Underskrift for lige saa gyldig.